

[O. Mathiasen.]

Jeg kan oplyse det ærede medlem om, at denne friske tale har vakt genlyd ud over landet, ikke mindst i de unges kredse.

Jeg har været deltager i en række møder i ungdomskredse i den sidste tid, bl. a. på vore statskoler, og jeg har i de sidste måneder sporet en voksende politisk interesse blandt de unge, og det er mit absolutte indtryk, at denne er venstreorienteret; den samler sig i et krav til regering og folketing om en ny kurs i landets udenrigs- og militærpolitik. Det er også et sådant krav, der står bag ved den største ungdomsbevægelse i vor tid, kampagnen mod atomvåben — efter min opfattelse det allerstørste lyspunkt herhjemme og ude i verden i det militaristiske galskabs mørke, der omgiver os.

Jeg kan forsikre de ærede forespørgere fra venstre og de konservative og den højtærede forsvarsminister om, at det ikke er flere militære mordredskaber, de unge i dag ønsker anskaffet, men det er, at der føres en fredspolitik, en virkelig aktiv fredspolitik, således at vi også i vort land kan bidrage, om end kun en lille smule, til, at den tredje verdenskrig aldrig skal blive til virkelighed.

De ærede forespørgere fra venstre og de konservative vil i påsken i næste måned, når alle tiders største atommarch finder sted, få en bekræftelse på, at det er rigtigt, hvad jeg siger om de unges interesser; deres krav til dansk politik i dag er i stærk modstrid med de krav, som de ærede forespørgere i dag har stillet med hensyn til mere krigsmateriel. Alle disse titusinder af unge mennesker, man ser i påsken under det motto, som Albert Schweitzer har udformet således: vi vil marchere og råbe, således at menneskeheden vågner af sin passivitet og bliver klar over den fare, den befinder sig i, før det er for sent.

Det er min og mit partis absolutte overbevisning, at det er i denne og lignende positive fredsbestræbelser blandt ungdommen, fremtiden ligger, og ikke i krav om mere militært materiel. Vi må ud af den militære dødedans, der finder sted her i landet, også inden det bliver for sent; vi må ud af den, jo før jo bedre.

Iver Poulsen: Også jeg vil gerne takke den højtærede forsvarsminister for den

redegørelse, vi har fået, for selv om redegørelsen måtte virke noget deprimerende på grund af de oplysninger, vi fik om forholdene inden for vort forsvar, var redegørelsen interessant og, så vidt jeg kan se, saglig.

Takket være det radikale venstres indflydelse lykkedes det ikke ved forsvarsforliget for 2 år siden at opnå en sådan forsvarsordning, at styrkerne fik et tilstrækkeligt omfang til at opfylde de krav, som såvel den danske forsvarsstyrelse som general Norstad anså for det minimalt nødvendige, hvis vi skulle kunne føle en rimelig grad af sikkerhed, og hvis Danmark skulle være i stand til at opfylde sine forpligtelser, frivilligt indgåede forpligtelser, inden for det defensive NATO-fællesskab.

Den svækkelse af vort forsvar, som de nedsatte styrkemål betød, skulle opvejes ved at gøre forsvaret mere effektivt og slagkraftigt ved hjælp af moderne våben og større bevægelighed. Men det er indlysende — som det også for nylig er fremhævet fra sagkyndig militær side — at en forudsætning for, at forsvarsordningen af 1960 kan danne et brugbart grundlag for et dansk forsvar, er, at den forudsatte nyan-skaffelse af materiel bliver til virkelighed. Vel har der været fremgang for luftvåbnets vedkommende og også for søværnet med nybygningsprogrammet, men de oplysninger, der fra tid til anden fremkommer om hærens opbygning, har ikke været egnede til at skabe hverken den ønskede ro om forsvaret — som de tre Atlantpartier, underligt nok for resten, mente ville være en følge af, at man fik de radikale med i forsvarsforliget — eller nogen større tryghed i befolkningen. Tværtimod. Den højtærede forsvarsministers redegørelse i dag understreger jo, hvor langt bagud vi desværre er med de nødvendige materieforsyninger til hæren, som ifølge den højtærede forsvarsministers redegørelse mangler håndvåben, panserværnsvåben, kampvogne, selvkørende artilleri, signalmateriel, radar- og luftværnsmateriel, pansrede mandskabsvogne og meget, meget andet. Og det er 2 år efter, at forsvarsforliget er gennemført!

Det er klart, at opbygningen af forsvaret til den styrke, som forsvarsforliget forudsætter, af flere grunde ikke lader sig gennemføre i løbet af nogle måneder eller et par år. Naturligvis må fremskaffelsen af det